

Festplassen. 1997 er bare minuttet gammelt. Raketter fyller nattehimmelen. Unni Espenes (15) fra Åsane forlover seg med Richard Kiwanuka fra Uganda (17). Alle tror det bare er en flyktig ungdomsforelskelse.

tekst: BJØRN ASLE NORD
foto: RUNE SÆVIG
Kampala, Uganda

PÅ VENTEROMMET: Bryllupsmarkering på barnehjemmet. Brud Unni (l.h.), søsteren Kjersti og mamma Sissel kledd opp i ugandiske festdrakter.

FESTMAT: Det er morgengry på barnehjemmet. Richard Kiwanuka har kjøpt en ku til kveldens bryllupsfest for 70 dollar. Guttene på barnehjemmet ivrer etter å slakte kuen.

JENKA TIL NATTEN DØR: Nsamba barnehjem arrangerer bryllupsfest for Richard Kiwanuka og Unni Espenes. Brudens søster, Kjersti Mellingen, i spissen for jenkaen. Så følger brud Unni, forlover Kathrine Lien Mjell og brudens tante, Astrid Kinserdal. – Ingen ting kan måle seg med denne turen, sier Kjersti.

BRUDGOMMENS FEST: Ugandisk pop til ut i de små timer. Det er åpent hus og flere hundre gjester, når familie, venner og naboer arrangerer fest for Richard Kiwanuka (hvit genser, midt i bildet).

DUGNADSÅND: Bryllupsfest i brudgommen Richard Kiwanukas nabolag, hjemme i hagen hos tante Tedde. Alle nabodamene stiller opp på dugnad. Lager mat til 250 gjester.

Onsdag 2. november 2005. Klokken er 06.30. Solen har nettopp stått opp over Victoriasjøen, idet Richard Kiwanuka svinger inn til Nsamba barnehjem utenfor Kampala. Det er tre dager til kardinalen skal vie Richard Kiwanuka og hans kjære Unni Espenes i katedralen inne i den ugandiske hovedstaden. På barnehjemmet er de 300 foreldreløse barna og de ansatte i ferd med å stille i stand sin egen brullupsfest for «Uncle Richard», Unni og alle gjestene fra Norge.

Det har skjedd store ting siden «Uncle Richard» og Unni sist var her i sommer. Richard Kiwanuka og stiftelsen han leder, Bring Children From Streets, har fått et kjærkomment løft etter at hans historie, «Født til å hjelpe», ble brettet ut i BTMagasinet i august. Over 260.000 kroner fra ulike givere i Bergen er kommet inn til Richards barnehjemprosjekt.

Det vordende ekteparet kom tilbake til Uganda for to uker siden. For å forberede bryllup, og samtidig følge pengestrømmen og sette fart i arbeidet for å utvikle Nsamba.

BARNEHJEMMET UTVIKLES: Sanitæranlegg reises for midler fra Grieg Foundation. Snart er ikke toalettet bare tre stinkende hull i bakken, snart er de hygieniske forholdene bedre, og ikke bare et eldorado for rotter og sykdommer. Litt lenger borte er en systue i ferd med å reise seg. Den et resultat av en pengegave på 100.000 kr fra en anonym giver i Bergen. Systuen skal gi flere jenter praktisk utdanning, gi håp om en fremtid borte fra gaten og misbruk.

Bit for bit og sakte, men sikkert bygges barnehjem-

met opp. Prosjektet er Richard og Unnis hjerte-barn. Noe de har vært sammen om. Helt siden Richard en høstdag i 1998 hjemme i leiligheten i Bergen så et program om gatebarn i Romania. Det tente gnisten og drømmene i Richard, han som selv var foreldreløs og kunne vært et gatebarn. Han ville hjelpe barn i hjemlandet, hans kjære Uganda, som han måtte flykte fra bare 16 år gammel. Julen 1998 droppet det unge paret alle julegaver og sendte i stedet 3500 kroner øremerket julemat til de foreldreløse barna på Nsamba.

Nå skal de snart gifte seg, og selvfølgelig skal hele barnehjemmet få ta del i festen.

En ku står bundet til et tre. Richard har kjøpt kuen for 70 dollar. Barnehjemmets fotballtrener, Moses, tar på seg rollen som slakter. Flere gutter samler seg rundt seansen. Guttene fryder seg. Jubelropene går over plassen. For i kveld skal barnehjemmet feire Richard og Unni. Kjøtt står på menyen. Ungene har ikke spist kjøtt siden Richard sist var på besøk i juni ...

TRE DAGER TIL ENDE: Det går mot kveld onsdag 2. november. Solen er på vei ned. Gjestene fra Norge har ankommet. En tre dager lang afrikansk-norsk bryllupsfest kan begynne. Barnehjemmet er kledd til fest. Trestolper holder plastaket oppe, taket skal beskytte mot regntidens daglige skyll. Høytalere og lys er rigget opp. Bak huset durer aggregatet.

Det er to timer siden festen skulle ha startet. Unnis familie dresses opp i ugandiske nasjonal- og festdrakter. Unni, moren Sissel Espenes og søsteren Kjersti

Mellingen, må vente inne i et bakrom. Bruden får ikke treffe eller se brudgommen med en gang. Ikke et stolsete er ledig. Hundrevis av barn flokker seg rundt festområdet. Der kommer Richard. Får blomsterkrans over seg. Bruden loses inn, får et bind på tvers over overkroppen. Slik at alle skjønner hvem som er bruden.

Ledelsen på barnehjemmet arrangerer et rollespill, et liksombryllup. De agerer begge familiene, brudens og brudgommens. Alt skjer på luganda, de norske gjestene skjønner ikke bærer. Folk ler. Lyset går. Det er bekmørkt. Noen foreslår å kjøre frem en bil og skru på lysene. Aggregatet kommer på igjen etter 15 minutter. Festen er reddet og kan fortsette.

JENKA TIL NATTEN DØR: Så kommer fat på fat med tropiske frukter, grønnsaker og kassevis med brus. Det skal illustrere gaver, en slags symbolsk gest fra Richards familie til Unnis. Lukten av kjøtt fyller luften under plastduken. Festmaten serveres. Gresskar, grønnsaker, spinat, kokt banan, en slags kålstuing. Storfekjøtt, inntyllet og dampet i bananblader. Det lukter godt. Det er kuen som ble slaktet på morgenkysten som serveres. Det finnes ikke gafler til alle. Folk spiser med fingrene. Det er mat og brus til alle.

Kjersti, brudens søster, fører an. Drar vertene med seg på jenka. Afrikanerne kan danse jenka til natten dør. Mens gjestene fra Norge setter seg i minibussen i 22-tiden og drar de seks milene tilbake til hotellet i Kampala, dundrer rytmene til klokken seks neste morgen på barnehjemmet.